

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELJSKI ULICI 12/II — ČEKOVNI RAC. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 30. JUNIJA 1939.

ŠTEV. 42.

Dr. Al. Odar: Cerkvene določbe o tisku

 III. zv.
INDEKS
NP XX.

Tretji zvezek »Cerkvene določbe o tisku« je še prav posebno zanimiv. Ob njem nam postane jasno, da indeks le ni taka pošast, kakor si ga dostikrat predstavljajo celo mnogi katoličani, ki bi se morali zavedati, da ima Cerkev pravico in dolžnost opozarjati vernike na nevarno berivo.

V zadnji uradni izdaji indeksa je zaznamovanih nekaj nad 5000 knjig, kar je silno malo, če pomislimo, da vsebuje obsojene knjige tam od l. 1600. Število 6000 pa je za dobo 330 let in za vse panoge literature pač zelo majhno. V predvojni Nemčiji so n. pr. od 28. marca 1888. do 30. sept. 1890. samo socialno demokratičnih del prepovedali več kot Cerkev vseh knjig v celem 19. stol. Seveda je treba opozoriti, da je pa knjig, ki so prepovedane po splošnem cerkvenem zakoniku, veliko več.

Poleg načelnih vprašanj o indeksu imamo v tem zvezku tudi seznam pomembnejših prepovedanih knjig.

Za čas od 1900.—1938. imamo navedena sploh vsa dela, ki so na indeksu. Ne nekaj nad 200 jih je.

Zelo zanimive so razne opazke o pisateljih, katerih dela so prišla na indeks.

Na koncu te zanimive razprave so zavrženi očitki proti njemu.

»Katoličani bi morali biti Cerkvi za indeks — hvaležni. Z veliko skrbjo opozarja Cerkev na nevarne knjige. Saj Cerkev ni kriva, če so knjige nevarne; ona samo opozarja, da so nevarne in katere so nevarne. Za to stalno opozarjanje bi morali biti Cerkvi res iz srca hvaležni.«

Slovenci v Španiji

Novosadski »Dan« je objavil 15. junija, da je bilo na centralni fronti v Španiji okoli 400 Slovencev, a na asturski okoli 50. Padlo jih je več kot polovica: »Naši dobrovoljci so bili na najvažnejših in najnevarnejših položajih. Slovencev je padlo zato tako mnogo, ker so se pokazali kot najhrabrejši. Iz Trbovelj je bilo v Španiji 12 rudarjev in vsi do zadnjega so padli. Pripadali so tako imenovani Cankarjevi četi.

Kaj pa z ostalimi našimi dobrovoljci, ki niso padli in ki niso danes v španskih ječah zaradi svojih zločinov?

»PROLETER« MOLEDUJE ZA RABLJE

Najnovejša številka »Proleter«, glasila ilegalne komunistične stranke v Jugoslaviji, piše na 12. strani:

»Nekaj sto najboljših sinov naših narodov se nahaja v koncentracijskih taboriščih v Franciji v neznosnih razmerah. Dan za dnevom pričakujejo, da se jim dovoli povratak v našo državo. Rešiti nje in njihovo življenje se pravi, rešiti najboljše sinove naših narodov, neustrašene borce za našo neodvisnost, za življenje v miru in svobodi. Vsi delavci, vsi kmetje, vsa mladina, vsi poborniki miru in demokracije, vsi ljudje, v katerih je še kaj humanosti in človeškega dostojanstva, morajo zastaviti svoje sile za to, da se dovoli svobodna vrnitev vsem našim španskim prostovoljcem.«

NEMORALNA PREDRZNOST KOMUNISTOV

Bilten Jugoslovanskega antimarksističnega komiteja dostavlja k temu:

»Nesramnost in nemoralnost naših komunistov je zares ogromna. Tisti, ki so se izkazali tako »hrabre«, da so tako krvoločno klali španske žene in otroke, rušili divno in zaslužno civilizacijo, si izmišljali najhujše muke za nesrečne Špance, katerih krivda je bila samo v tem, ker niso šli tako daleč v pojmovanju morale in humanosti, dokler niso prišli jugoslovanski komunisti, — se upajo zahtevati vrnitev teh rabljev in zločincev, in sicer v imenu tistih »v katerih je še kaj humanosti in človeškega dostojanstva« ...

Če jih celo ljudskofrontaška Francija drži v koncentracijskih taboriščih, potem je jasno, koliko zla so nad našim narodom, španskim narodom in vsem človeštvom zagrešili in koliko zla so jim prinesli ti obžalovanja vredni specialisti v morjenju, mučenju in sramotanju ljudi.

Duhovni otroci boljševiškega režima so se izkazali vredne svojih učiteljev.

MAHNIČ - AŠKERC - TURNER

MAHNIČ

Dijak, ki je preštudiral novejšo zgodovino slovenskega slovstva, navadno o Mahničju ni slišal veliko lepega. Dobil je vtis, da je bil Mahnič ves enostranski, neumno naiven, fanatičen katoličan, ki je po krivici grajal in nesramno napadal najboljše tedanje pesnike in pisatelje.

Mahnič je res v »Rimskem Katoliku« zgrabil skoraj vse slovenske pisatelje. Njegove sodbe so udarile kot bomba.

Slovensko slogaštvo in cincarsko kompromisarstvo takih udarcev ni bilo vajeno. A bil je Mahnič ne glede na svojo neizprosno logiko in veliko doslednost tudi duhovno daleč pred tedanjimi liberalci. Zato se v resen boj z njim nihče ni upal spustiti.

Tudi Aškerc je trdo prijemal, ker je bil duhovnik in ne samo pesnik. Lotil se ga je odkraja bolj v rokavicah, kasneje mu je pa očital, da je pesnik nihilist. Aškerc je to seveda hudo razjezilo. Privoščil si ga je zato večkrat v svojih satirah. Še huje pa obračunava z njim v pismih prijatelju dr. Turnerju in uredniku »Ljubljanskega zvona«.

TURNER

Tudi dr. Turner bo osmošolcem že znana oseba. Bil je velik Aškercov prijatelj. Zalagal ga je z brošurami o materializmu in budizmu, ko je bil Aškerc še kaplan. Dr. Turner je precej vplival na njegov značaj. Zdi se, da je moral večkrat prilivati olja v brlečo leščerbo Aškercovega svobodomiselnosti. Turner je Aškercu vzpodbujal na njegovi usodni poti. Tudi o umetnosti sta bila istih nazorov. Zato je tembolj zanimiv Turnerjev članek o slovenski »moderni«, ki ga je leta 1902 objavil v »Popotniku«. Aškerc je z njim odkritosrečno soglašal. Najznačilnejši odstavki se glase takole:

JEDRO SLOVENSKE MODERNE — ČRVIVO IN GNILO, POBELJEN GROB...

»Kakšno je jedro naše moderne?«

Dozdeva se mi večinoma črvivo in gnilo; menda bi se smela pripodabljati ta »moderna« evangeljskim pobeljenim grobovom: njena lupina, jezik in izrazitost

je blesteča, mamljiva: ko ga pa oluščiš, najdeš v jedru črva, ostudno moralno perversnost.

V CANKARJEVIH SPISIH — NEKAKŠNA BLAZNOST

Glavni voditelj te naše moderne je, kakor se obče pripoznava, Ivan Cankar. Mlad mož je talent, pa njegovi spisi se morejo kritikovati in ocenjevati le s patološkega stališča, saj nekakšna blaznost, moralna perversnost, krut nihilizem jih preveva od konca do kraja.

MEVŽE, DA SE GABI ČLOVEKU

Bog se usmili naših pisateljev dramatikov ter jim odpusti grehe, katere pišejo za gledališki oder... Kje na Slovenskem pa se nahajajo takšne šeme brez krvi in mozga, kakor je njihovo dramatiško oseboje? (Misli na Cankarjeve »Jakob Ruda« in »Za narodov blagor«.) V dotičnih dramah so razni junaki in junakinje takšne mevže, da se jih kar gabi trezno mislečemu človeku... še lopovi, lumpi, vagabundi so pomilovanja vredni revčki.

SLOVENSKA KNJIGA BODI TAKŠNA, DA JE NE BO TREBA SKRIVATI PRED MLADINO!

Mi Slovenci smo premaloštevni, da bi smeli drobiti literatu-

rico po okusih vsakoterih sanjarjev in čudakov, posebno pa še ne po željah modernih blazirancev... Naša slovenska knjiga mora biti takšna, da se sme polagati na vsaktero pošteno mizo, da je ne bo treba skrivati pred mladino. Bodimo svobodomiselni, pa ne razuzdani in pohujšljivi... ne žrtvujte (pisatelji) svojih božjih darov grozni semitski Astarti!»

ZA MAHNIČA ENA MERA, ZA TURNERJA DRUGA!

Tako piše Turner. Ne zagovarja krščanske ali verske pravnote, marveč pravnote vobče, neko krepost, močnatost v starem pomenu besede. To umetnostno kritiko »moderne« bi bil Turner prav lahko poslal v podpis Mahničju ali Lampetu (uredniku Doma in sveta). In podpis bi bil dobil. In vendar se je dr. Turner zgražal nad Mahničem in Aškercem je njegova umetnostna načela smejal. Mahničeva načela se v bistvu prav nič ne razlikujejo od teh, le da jih je Mahnič določeneje in zavestneje izrazil.

Kdo je tedaj bil fanatik, inkvizitor, ozkosrčnež in preganalec v slovenskem slovstvu?

„VRHBOSNA“ O NAŠI POTI VII.

»Vrhbosna«, mesečnik sarajevske nadškofije, je v junjski številki objavila poročilo o dr. J. Turkovi »Poti in ciljih sholastike«. Msgr. dr. J. Jablanovič poroča o vsebini knjige zelo obširno, na koncu pa dostavlja:

»Turkovo delo se odlikuje po vsestranskem poznavanju sholastike in njene zgodovine, po jasnem in natančnem izražanju, po dobro zadeti razdelitvi in bogati, jedrnatih vsebini, po obilni uporabi virov in nove literature, po lepi zunanji obliki in tehnični opremljenosti.

Njegova knjiga nikakor ni zabavna in lahka. Bralec jo mora pazljivo in ponovno prebrati in se potruditi, da zajame duševne koristi in sadove. Ali čim bolj se bo kdo poglobil v njene probleme, tem bolj jo bo vzljubil in jo bo tudi drugič in tretjič z veseljem vzel v roke. Knjiga bo prav vsakemu bralcu dala jaseen pogled sholastike in njene zgodovine, predvsem pa se bo pri-

kupila tistim, katerim sholastika že od preje ni »terra incognita«.

Nisem še videl dela v sholastiki in njeni zgodovini, ki bi bilo manjše po obsegu in bogatejše po vsebini. Dvakrat sem knjigo z užitkom prebral. Tudi mi Hrvti bi potrebovali kako tako ali podobno delo.

Ko sem skozi dolga leta svojega službovanja živel med izobraženci, predvsem med kolegi profesorji, je zelo pogosto med drugimi filozofskimi vprašanji prišel pogovor tudi na sholastično filozofijo, njene osnove, načela, poti in metode. Sholastično filozofijo so smatrali in jo mnogi še danes smatrajo za izključno naše, duhovniško področje, kar pa je popolnoma napačno. V mnogih takih prilikah sem si zaželel, da bi vsem, ki se za to zanimajo, mogel dati v roke kak lep oris sholastične filozofije s kratkim pregledom njene zgodovine in hrvatskem jeziku — ali zamenjati.

Boj proti slabemu tisku v Ameriki

450 NEMORALNIH LISTOV !

Kakor posnemamo iz poročila, ki ga je nedavno poslal predsednik škofijske komisije za razširitev dobrega tiska, msgr. Noll na vse katoliške Amerikance, je sedaj v Združenih državah okoli 450 redno izhajajočih nemoralnih listov.

TUDI VLADE NASTOJAJO !

Da so ti listi res slabi, dokazuje dejstvo, da so Kanada, Avstralija in nekatere druge angleške dežele prepovedale uvoz več ko sto časopisov. Tudi ameriška pošta take publikacije odklanja; zato se ti založniki slabega tiska poslužujejo trafik in drugih malih prodajal, ki so na postajah, na prometnih središčih in javnih prostorih in od tam bruhajo med ljudi satanovo seme.

ŠKOFJE POZIVAJO NA BOJKOT

Radi tega so škofje na svoji konferenci sklenili, da organizirajo vse dobro misleče katoličane k odločnemu bojkotu vsega, kar je slabega.

Izkušnje v državi New-England pričajo, da morejo katoličani javno razširjevanje nemoralnega tiska popolnoma uničiti. Da bi bilo delo olajšano, je škofijski odbor sestavil seznane, v katere se vpišejo vsi veri in morali nevarni listi. Eden takih seznamov vključuje n.pr. vse liste, ki ne prestopajo poveljujejo vlome; drugi ima zopet pregled časopisja, ki prinaša slike in oglase z nemoralno smerjo.

UŽIVANJE OPIJA JE PREPOVEDANO

Nekateri ugovarjajo, češ da se s tem omejuje časopisju svoboda. Msgr. Noll na ta očitek dobro odgovarja s primerom: »Kakor država prepoveduje uvoz in uživanje opija, ker je strup za telo, prav tako sme in tudi mora Cerkev vernikom prepovedovati to, kar ni le strup za telo, ampak še v večji meri za dušo in duha.«

TUDI DRUGI POMAGAJO

Kar se tiče praktičnega izvajanja tega načrta, pravi monsignor Noll, da je že 30 škofov začelo boj proti slabemu tisku in da so dobili podporo tudi pri nekatolikih, zlasti učiteljih, vzgojiteljih in pri policiji.

ŠKOFJE ORGANIZIRAJO KNJIGARNE

Škofje so začeli organizirati tudi prodajalne. Tiste, ki so pripravljene prodajati le dobro časopisje, imajo to na tabli vedno označeno. Ljudstvu pa neprestano naročajo, naj kupuje samo v teh priporočenih knjigarnah.

*

Tako je v Ameriki. Pri nas žal katoličani še nismo tako or-

ganizirani. Zato pa tako pogosto naletimo na slučaj, da katoličan prebira veri in morali nasproten časopis in zraven celo misli, da s tem ne stori nič slabega. To je le dokaz, kako je katoliška zavest pri nas že otopela in kako potrebna je KA, da pokristjani razkristjanjeni svet in vrne katoličanom katoliško zavest, ki jim jo je ugrabil liberalizem.

Je pa tudi dokaz, kako potrebno je študirati in razširjati Našo Pot XVIII., XIX., XX.

Največi dramatik — sin katoliške družine

V francoski katoliški založbi Desclée de Brouwer je izšlo novo delo o Shakespeareu. Pisatelj Pierre Messiaeu opisuje tudi mladost tega največjega angleškega dramatika. John in Mary Shakespeare sta bila njegova oče in mati. Oba sta bila katoličana, pa ne morebiti površna. Zakaj John Shakespeare je rajši nekaj denarja žrtvoval, bil je namreč premožen trgovec, kakor da bi prestopil v anglikanizem. L. 1580. je moral plačati veliko denarno kazen 40 funtov kot nekako varščino, »da se bo lepo vedel in ne bo vznemirjal presvetle kraljice«. Končno je celo obubožal, ker ni maral zavreči svoje vere.

V 18. st. so našli v skladišču za žito »testamentum animae«, ki ga je napisal John Shakespeare. To je veroizpoved in kesanje, ki naj ga verniki opravijo zadnjo uro. Sestavil je to molitev sv. Karel Boromej zlasti za tiste katoličane v protestantskih deželah, ki jim duhovnik ne more prinesiti sv. popotnice.

Oče John je umrl 8. septembra 1601., mati Mary pa 9. septembra 1608. Tako je čisto gotovo, da je bil mladi Shakespeare pošteno katoliško vzgojen. To vidimo tudi v njegovih delih. Dobro pozna katoliški verski nauk. Včasih se izraža očitno, včasih prikrit, zdaj naravnost, zdaj je jedko ironijo o puritanskem anglikanizmu.

Zelo verjetno je, da se je William poročil z Anno Hathaway najprej pred katoliškim duhovnikom in je anglikanska cerkvena oblast zakon šele kasneje priznala. Sicer pa v zakonu ni imel sreče.

Nekateri pravijo, da je William kasneje obiskoval anglikanski zavod (college) v Stratfordu. Dover Wilson je pa dokazal, da to ni res. Pač pa je zelo verjetno, da je bil Shakespeare pevec (singing-boy) pri katoliškem plemenitašu, kjer so ga še naprej katoliško vzgajali. Tako je tudi ta velikan izšel iz naročja katoliške Cerkve.

BREZBOŽNA KNJIGA ZA OTROKE

V Moskvi je izšla nova knjiga za otroke z naslovom: »Duhovnik — zločinec«. Knjiga prinaša najostrejšee napade na duhovnike vseh ver. Prva izdaja je izšla v 200 tisoč izvodih.

EVHARISTIČNI KONGRES 1942 V ŠPANIJI

Potrjujejo se vesti, da bo v osvojenem Španiji leta 1942. velik mednarodni evharistični kongres, ki bo izveden s sijajem, ki ga še ni videl svet. Mesto kongresa še ni določeno, najbrž bo Madrid ali Barcelona.

NOVE VATIKANSKE ZNAMKE

Na papežev rojstni dan 2. junija so prišle v promet prve znamke, odkar vlada Pij XII. So to spominske znamke na papežovo kronanje dne 12. marca 1939.

NOBENEGA ODGOVORA

Neki ameriški protiverski list je razpisal nagradno tekmovanje. Pogoji je bil tudi za Amerikance precej nenavaden. Treba je bilo namreč pokazati, kako je krščanska vera samo velika neumnost, ki človeku nič ne koristi.

Zdaj poročajo, da list ni dobil nobenega odgovora na to zares neumno vprašanje.

POLJSKA KATOLIŠKA MLADINA

Kakor v Franciji tako tudi na Poljskem dijaki in akademiki v velikih množicah skupno pristopajo k sv. obhajilu o veliki noči. Letos se je udeleževalo velikonočne obnove in prejelo sv. zakramente 16.000 akademikov in slušateljev tehniških visokih šol. To je največje dosedaj doseženo število.

Tom Playfair

»Moj Bog!« je vzkliknil Tom iz dna srca in se vrgel na kolena pred posteljo svojega prijatelja. »James se je daroval zame. Daj, da prevzamem njegovo mesto v življenju.«

XXI. POGLAVJE

SNEŽNI VIHAR

Istega dne je na vasi v nekakšni ječi, ki jo je osvetljevalo tesno zamreženo okno, čepel Hartnett, izčrpan od dolgega ujetništva in razjeden od težkih misli. Obraz mu je bil mračnejši, divje oči zalite s krvjo; brada, nohti, lasje, ki so rasli neurejeno te tri tedne, so mu dajali še bolj surov izraz kakor včasih.

Kakor ujet tiger hodi po ječi iz enega konca do drugega, ves mračen in divji. Tu in tam se ustavi, ko zasliši glasove od zunaj. To so božični pozdravi, danes je namreč Božič. Ti pozdravi spominjajo na nesmrtno petje angelov, na veselje, ki odmeva preko vekov in razgiblja človeška srca vsa stoletja.

»Božič!« Kratka beseda! Toda združite jo s toplim nasmehom, s ljubeznivim pogledom, s prijateljsko roko, in tedaj razodeva ta beseda cel svet misli. Božič je izraz lepega človeškega bratstva, kakor ga je ustanovilo betlehemske Dete. Toda v srcu jetnika je ta beseda zbudila samo obup. Splet je začel hoditi po ječi in preklinjati srečo drugih ljudi. Na ta blagoslovljeni dan ni bilo niti ene same duše, ki bi mu privoščila prijazno besedo.

Nenadoma je zaropotal ključ v vratih in v ječo je stopil paznik.

»Hartnett, nimate več dolgo časa.«

»Koliko dni?«

»Otrok, ki ste ga zabolili, je to jutro umrl. Jutri vas bodo odvedli pred sodnika, razen, če vas množica ne raztrga na kosce, še preden dospete k njemu.«

Jetnik si je otrl čelo z rokavom, začel je počasneje dihati, izraz živalskega strahu je izpačil njegovo obličje.

»Torej so ljudje divji name?« tresoč se vpraša.

»Iz načina, kako gledajo ljudje na vaše okno, si morem misliti, da preden boste storili deset korakov... Toda midva jih bodeva prekanila, kajti odpeljali vas bomo še nočoj.«

»Ob kateri uri?«

»Ob štirih zjutraj.«

»Pripravljen bom.«

»To je vseeno! Kesati se morate, da ste ubili nedolžnega otroka.«

Nič odgovora.

»Ali se ne boste bali to noč, ko vas bodo v temi gledale otrokove oči?«

»Nehajte!« pravi jetnik in poudari svojo voljo s strašno kletvijo, »meni ni treba kaj takega pripovedovati; otrok je mrtev in stvar je končana.«

»Jaz si vam ne upam voščiti veselih praznikov; dajte si končno dopovedati, da je vaš zločin...«

»Ven, hudičev dedec!« zarjove Hartnett z boljščimi očmi in s skrčnimi prsti od neukročene besnosti.

»Le mirno,« zavpije paznik in potegne iz žepa okove, »tukaj sta zapestnici, ki vam jih moram pomeriti.«

»Zdaj?« vpraša Hartnett z grozo.

»Zakaj pa ne?«

»Ali ne bi mogli počakati do jutri?«

»Le hitro, to ni mogoče.«

»Poslušajte, odkar sem tukaj, vas še nisem prosil nobene ugodnosti. Pustite me še prostega do jutri, lepo vas prosim, ker grozno je biti vklejen v takih okoliščinah. Saj bo jutri še zadosti zgodaj!«

»Kar mirno se pustite vklejiti,« pravi paznik.

»Ali se bojite, da bi ušel? Ali je to mogoče? Poglejte ta zid, to železno mrežo, ta hrastov strop, tako nizek, da me skoraj tišči k tlom.«

»Naj bo; toda zapomnite si, da bo to jutri moje prvo opravilo. Pustim vam jih tukaj, da jih lahko občudujete po mili volji.«

Paznik je vrgel okove na posteljo in odšel.

S kakšnim hudobnim nasmehom je pozdravil Hartnett njegov odhod! Jetnik je poslušal, dokler ni ropot korakov popolnoma utihnil. Nato je šel k postelji, vzdignil žimnico in potegnil izpod nje majhno jekleno pilo. (Dalje prihodnjic.)

Nikoli ne pozabi, da mora biti človek navdušen, če hoče izvršiti kaj velikega.

Saint-Simon

KJER NI VERE, PRAZNOVERJE ZANJE

Velik čikaški dnevnik piše, kakšne uspehe žanje v tem modernem Babilonu praznoverje in vedeževanje. Po vestnem in natančnem poizvedovanju je dognal, da samo v Čikagu nad 150.000 ljudi živi tako, kakor jim velevali preroki, vedeževalci, spiritisti, zvezdogledi in podobni napovedovalci prihodnosti. Nad 2.500 ljudi zasluži vsak dan več kot 20.000 dolarjev, to je skoro 900.000 din na račun teh lahkovernežev.

In vse to se godi sredi najbolj prosvetljenega XX. stoletja. Človek bi mislil, da bi bilo kaj takega možno pričakovati pred Kristusovim rojstvom, a da je čisto nemogoče 2000 let po Kristusu.

Laiški apostolat med katoličani v U. S. A.

Laik William Kerish iz Bostona je dobil pred 15 leti od svojega škofa dovoljenje, da sme predavati v nekatoliških društvih o katoliški Cerkvi in njenih naukih.

Prvo javno predavanje je imel v Maldenu v neki protestantski cerkvi, kamor ga je povabil k večerni pobožnosti rektor tamošnje metodistske cerkve dr. Crane. To predavanje so prej javno oznanili. V soglasju s tem rektorjem je govoril o Kristusovem božanstvu in o štirih lastnostih katoliške Cerkve. Na koncu so celo skupaj zapeli več katoliških verskih pesmi.

Slične vesele izkušnje je dobil ta laik tudi v Waterburyju. Tam je govoril o edinstvi krščanstva, gledalci s katoliškega stališča. Pri razgovoru je dobil ta laiški apostol priliko, spregovoriti o papeževi nezmotljivosti, ki jo napačno pojmujejo ne le protestanti, ampak celo mnogi katoličani. Med pismenimi vprašanji, ki jih je dobil, so bila nekatera prav zanimiva, n. pr., kaj veruje katoliška Cerkva o Sv. pismu, zakaj je Cerkva podpirala inkvizicijo in če pride papež v ekstazo, kadar govori ex cathedra.

Dalje je Kerish zvedel od vodje te metodistske cerkve, da gre slednji večkrat v katoliško cerkev, da vidi lepe obrede.

Jasno je, da Kerisha katoliški škof je pri tem delu podpirajo. On je izjavil, da je danes izven naše Cerkve zanimanje za katoliške stvari, ki ga pred svetovno vojno sploh ni bilo opaziti.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).